

Priča o orhidejama

„Jednom sve će ti biti učitelj.“

(fra Mladen Herceg)

Prvu orhideju krupnih bijelih cvjetova kupila sam prije pet godina i donijela ju u svoju radnu sobu. Bila je komadić krhke, eterične ljepote na koji sam svako jutro prislonila svoje tada izmoreno srce mjesecima nakupljenim trenucima koje smo i drugi i ja propustili pretvoriti u Ljubav. Vremenom mi je pogled na nju, krovove i nebo, u pauzama od rada na računalu, postao nasušna potreba. Opustošena, čeznutljivo sam udisala njezinu ljepotu, iz dana u dan. Sve dok jednog jutra cvjetovi nisu počeli polako otpadati, jedan po jedan. Ubrzo je štap na koji se oslanjala rascvjetana grana virio sablasno prazan iz posude sa svega pet do šest listova. Tako ogoljena izgledala je neprivlačno i siromašno. Poželjela sam tada učiniti je čim prije rascvjetanom. Proučila sam silne upute o uzgoju orhideja, odrezala pustu granu iznad trećeg zgloba i nastavila brinuti o njoj. Prolazili su mjeseci i mjeseci. Orhideja me učila čekati, vjerovati i nadati se. Vremenom sam naučila da sam ja ona koja samo prinosi vodu i da cvat ne ovisi o meni.

Prošlo je gotovo pola godine dok nisam ugledala izdanak grane. Ovo je bilo nešto potpuno drugačije. Ovaj smo puta zajedno cvjetale. Ona je sada negovala moju strpljivost. Otkrivala mi je čudesan svijet orhideja koje tako mudro cvjetaju. Prvo je gotovo mjesec dana tjerala granu s pupovima. Pup po pup nizao se na sve dužoj grani i sve dok nisu bili formirani svi pupovi nijedan se nije otvarao. A kada se prvi pup probudio svi ostali su mirovali. Cijela biljka bila je predana širenju latica samo jednog pupa. Istim redom kako su nastajali tako su se i otvarali, jedan po jedan, sve do posljednjeg na grani. Uvijek na isti način. Svi su osluškivali otvaranje jednog pupa, otvoreni cvjetovi, preostali pupovi i ja. Orhideja me učila ljepoti tihog osluškivanja i čekanja da drugi procvate. Učila me nježnosti prema bližnjem i prema sebi samoj. Nekako postajalo je prirodnim biti i rascvjetan i ogoljen čekanjem.

Vremenom je nježna ljepota bijele orhideje dozvala dobrotu mojih kolegica koje su poželjele donijeti svoje orhideje od doma da cvatu na ovom prozorskom oknu s uokvirenim krovovima i nebom, uz zvon zvona s tornja crkve svetog Marka. Bijela orhideja više nije bila sama, a ja sam postajala svjedokom Ljubavi koja u svemu želi disati ljepotu, zajedništvo i jedinstvo.

Zatečene različitim fazama cvata i mirovanja u kojem su okupljene, odjednom su sve orhideje bile utihnule. Gotovo pola godine okom sam grčila njihovo siromaštvo i pokušavala očuvati nadu da će doći vrijeme cvatnje. No više od svega zbunjivala me orhideja u ljubičastoj posudi koja je granu za cvat istjerala na svega centimetar i zastala. Misleći da joj nedostaje svjetla jer je izdanak bio uglavljen između dva lista,

malo sam ju bila zakrenula prema svjetlu, ali ona to nije zamijetila. Prolazili su mjeseci naoko zaustavljenog rasta. Okom tada nisam mogla naslutiti harmoniju koja nastaje do trenutka dok nisu sve orhideje istovremeno počele tjerati izdanke grana. Najsnažnija među njima, orhideja u ljubičastoj posudi, pridružila im se tek kada su izdanci drugih malo porasli.

Prinosila sam im vodu sve dok pogled na nebo nije bio prepun otvorenih cvjetova: bijelih, žutih, ljubičastih, nježno ljubičastih s prugicama. Sve je govorilo o ljepoti čekanja dok i najzadnji, najslabiji ne bude spreman, ljepoti odricanja iz nježnosti prema drugom. One nisu znale a niti željele cvjetati same. Živjele su to tako prirodno, bez grča, bez napora. Bio je to raj u koji su dozivale moje srce.

Uoči Cvjetnice 2017. godine

M.F.

